

Randers d. 22-10-48
Kære Fru Christensen,

Sette efter
en Opfordring fra Kontoret for sørl. Anlig-
gender, i hvis boks oven nævnte deposte-
rede jeg fandt Deres afdøde Mandes Kasse.

Da jeg fik denne boks, studerede jeg den
meget nøje, og pludselig opdagede jeg, at
der var een, jeg kendte, hvilket jeg natu-
rligvis meddelte Kontoret. - Jeg er lykkel-
ig over paa denne Maade at faa Lejlighed
til at holde et Kæse, jeg gav Deres Mand
en af de sidste Dage, han levede, men
jeg maa hellere fortælle fra Begyndelsen:
Jeg kom fra Sachsen til Kettingumme,
og var paa det Tidspunkt stærkt angre-
bet af Lungebetændelse og Bronchitis,

hvorfor jeg saa Dage efter Ankousten
blev overført til Clevier. Jeg saa der
kun saa Dage for jeg blev overflyttet
til Sverige d. 9. April, men i de Dage hav-
de jeg Deres Mand som Sidekammerat paa
Sygestuen. Da vi blev flyttet sammen,
var han meget syg, jeg ved ikke bestemt
hvad han fejtede, men det var muligvis
Fyftus eller Mandfyftus. Hans Temperatur
var meget høj, og tror vi maalte 41-42°
næsten hver Gang, og han saa for det
meste halvt bevidstløs og faldaserede.
Det var næsten idelrækkende sin Fami-
lie, han da faldt om, men naar han be-
ind imellem var klar, var han meget
forstent. Han vidste, at han skulde
dø, og han havde ganske mistet Vil-

af hans Tilstand, da jeg forlod Keuen-
Gammes Dødsanstalt, er jeg ganske over-
bevist om, at han er død ganske kort
efter, maaske inden 15 April. Det lyder
maaske bristalt at skrive saa sagligt om
det, men tilgiv mig, hvis jeg derved har
saaret Dem, det var ikke Hensigten.

Jeg forstaaer, at det var et frygteligt Slag
for Dem, da Deres Mand ikke kam hjem,
men han doede for Danmarks Sag. Arst
vare hans Minde. - For os, der gennem
levede Rædselene var det ogsaa en stor
Storg, Svergang en god Kammerat gik
kort, men vi trøstede os med, at de
var døde med Os, og at deres Indsats
for Fædrelandets Frihed aldrig vil blive
glømt. Deres Navn vil altid lyse

Med Orus Glass for os.

Kære Hæ!: Jeg tror, at jeg nu har meddelt Dem alt, hvad jeg ved om Deres Mand's Skæbne; desværre er det jo ikke saa meget, men da jeg var den sidste, ihvertfald den sidste Dansker, som talte med ham, er det vel desværre ikke muligt at faa hans nøjagtige Dødsdato eller Begravelsessted fastslaaet.

Om jeg skulde faa dylighed til at komme til København engang, vilde jeg gerne have hav til at opsøge Dem for mindst-
ligst at overbringe Deres Mand's sidste Hilsen til Dem.

Til Slut mange venlige Hilsener,
Deres forlængere
Børge Olesen